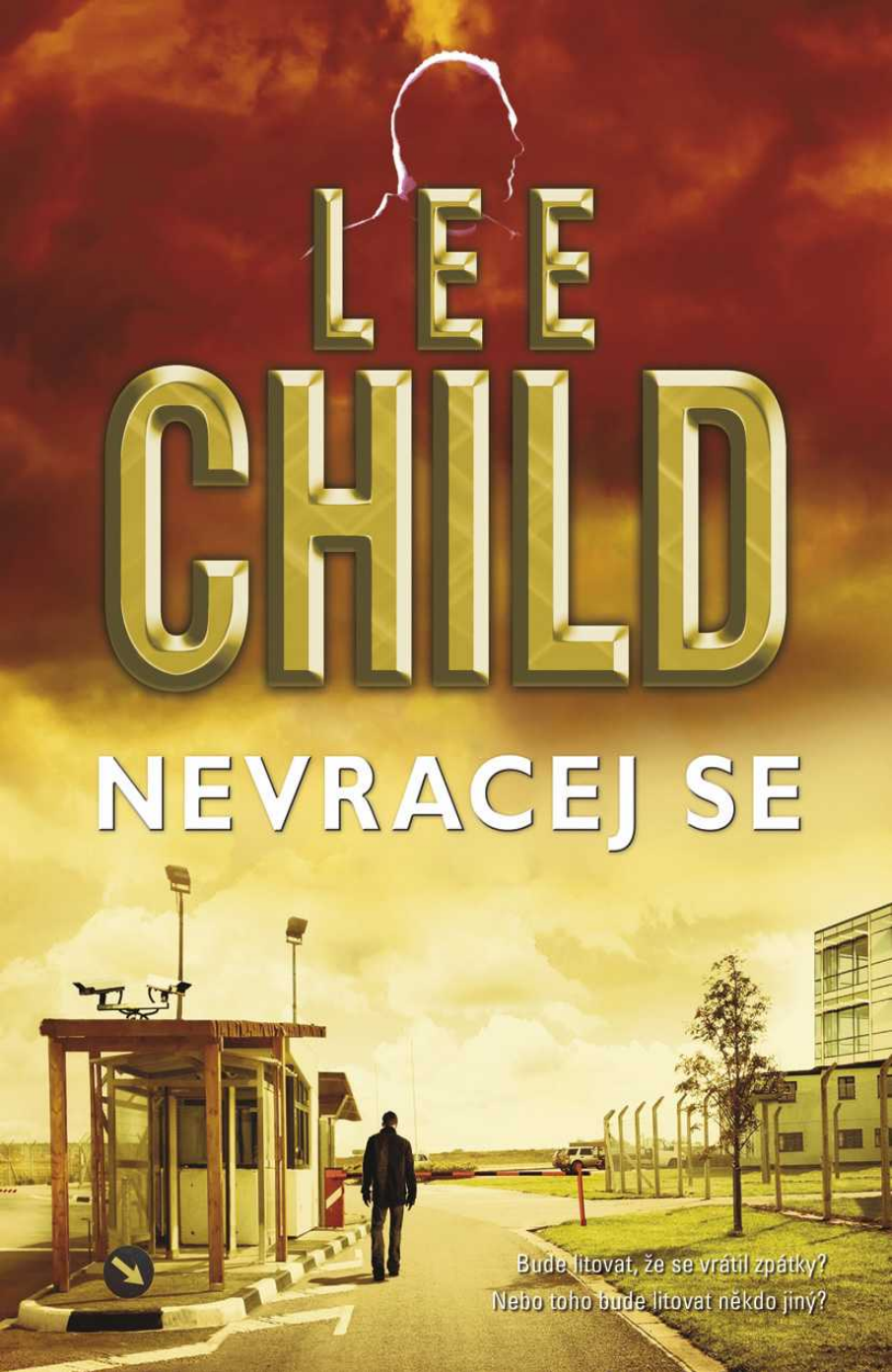

LEE CHILD

NEVRACEJ SE

Bude litovat, že se vrátil zpátky?
Nebo toho bude litovat někdo jiný?

NEVRACEJ SE

LEE CHILD NEVRACEJ SE

Přeložila Iva Harrisová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2013 Lee Child

All rights reserved.

Z anglického originálu *Never Go Back*

(First published by Bantam Press, Great Britain, 2013)

přeložila © 2014 Iva Harrisová

Redakce textu: Marie Černá

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-112-5

Pro mé čtenáře,
s vděčnými díky.

PRVNÍ KAPITOLA

NAKONEC NALOŽILI REACHERA DO AUTA a odvezli ho ke kilometr a půl vzdálenému motelu, kde mu noční recepční přidělil pokoj, který plně odpovídal Reacherovu očekávání, protože podobných už viděl tisíce. Chrchivý radiátor topení vedeného přes zeď, který bude v noci vydávat takový rámus, že při něm nebude možné spát, čímž ušetří majitel za elektřinu. Ve všech svítidlech úsporné zářivky sloužící ke stejnému účelu. Koberec s nízkým vlasem, který uschne pár hodin po vyčištění, takže pokoj se bude moct ještě ten samý den pronajmout. Ne že by ho ale moc často čistili. Byl tmavý se vzorem a krásně se na něm ztrácely skvrny. To samé platilo pro přehoz na posteli. Sprcha bude určitě slabá a přiškrcená, ručníky tenké, mýdlo malé a šampon levný. Vybavení doplňoval dřevěný nábytek, tmavý a otlučený, malá stará televize a záclony zešedlé špínou.

Přesně podle očekávání. Nic, co by Reacher tisíckrát neviděl.

Přesto skličující pohled.

Tak se zase otočil, a ještě než zastrčil klíč do kapsy, vyšel zpátky na parkoviště. Do studeného vlhka. Do podvečera uprostřed zimy v severovýchodním cípu Virginie. Nedaleko tekla lenivě Potomac. Za ním osvětlovaly mraky světla Washingtonu. Světla hlavního města Spojených států, kde se dějí nejrůznější věci.

Auto, které ho přivezlo, už odjíždělo. Reacher sledoval, jak jeho zadní

světla mizí v lehkém oparu. Po chvíli se úplně vytratila a okolní svět se ponořil do ticha a strnulosti. Jen na minutu. Pak se objevilo další auto, rychle a sebevědomě, jako by vědělo, kam má namířeno. Otočilo na parkovišti. Obyčejný tmavý sedan. Téměř jistě vládní vozidlo. Chystalo se k recepci, ale když zachytilo ve světle reflektorů Reacherovu nehybnou postavu, změnilo rozhodnutí a rozjelo se k němu.

Návštěva. Účel neznámý, ale buď se z ní vyklube dobrá zpráva, nebo špatná. Auto zastavilo rovnoběžně s budovou, tak daleko před Reacherem, že měl svůj pokoj za zády a stál osamocený uprostřed prostoru velikosti boxerského ringu. Vystoupili dva muži. Navzdory chladu jen v těsných bílých tričkách a ve sportovních kalhotách, jaké si sprinteři svlékají pár vteřin před závodem. Oba měřili zhruba sto osmdesát pět centimetrů a vážili devadesát kilo. Menší než Reacher, ale ne o moc. Oba byli vojáci. Jednoznačně. Reacher to poznal podle vlasů. Žádný civilní holič by si nedovolil tak pragmatický a brutální sestřih. Neudržel by se na trhu.

Muž ze sedadla spolujezdce obešel kufr auta a připojil se k řidiči. Oba tam stáli bok po boku. Na nohou měli tenisky, bílé, velké a humpolácké. Ani jeden se v poslední době nepohyboval po Středním východě. Nebyli opálení, neměli jemné vrásky v koutcích a napětí a stres v očích. Oba byli mladí, něco málo přes třicet. Reacher by mohl být teoreticky jejich otcem. Usoudil, že to budou poddůstojníci. Patrně odborníci, ne seržanti. Nevypadali na seržanty. Nevypadali dostatečně inteligentně. Spíš naopak. Měli prázdné, přihlouplé obličaje.

Spolujezdec se otázel: „Jste Jack Reacher?“

Reacher opáčil: „Kdo se ptá?“

„My.“

„A co jste zač?“

„Jsme vaši právní poradci.“

Což očividně nebyli. Reacherovi to okamžitě došlo. Armádní právníci necestují ve dvou a nejsou pitomí. Byli něco jiného. Špatná zpráva, ne dobrá. Takže nejlepší reakcí bude okamžitá akce. Bude stačit sehrát náhlé porozumění a hněv, pozvednout ruku na uvítanou, dodat hněvu nezastavitelný průchod, pozměnit uvítací gesto ve svištivou ránu, loktem do muže na levé straně, zprudka a seshora, pak přestoupit na pravou nohu, jako když se zašlapává šváb, odrazit se od země, předvést loktem bekhend a praštit muže po pravé straně do krku, jedna, dva, tři, buch, buch, buch, hra skončena.

Bohatě by to stačilo. A bylo by to nejbezpečnější řešení. Reacher zastával mantru: proved' nejdřív odvetné opatření. Zejména v případě přesily dva proti jednomu, když jsou protivníci mladší a plní energie.

Ale. Nebyl si jistý. Ne úplně. Ještě ne. A nemohl si dovolit takovou chybu. Ne v tu chvíli. Ne za daných okolností. Měl svázané ruce. Nechal tu příležitost minout.

Otázal se: „Tak jaká je vaše právní rada?“

„Nepřiměřené chování. Uvrhl jste hanbu na celou jednotku. Vojenský soud by nám všem ublížil. Tak vypadněte z města, hned teď. A už se nikdy nevracejte.“

„Ale o vojenském soudu nepadlo ani slovo.“

„Zatím. Ale určitě padne. Tak tady neokounějte.“

„Mám rozkazy.“

„Předtím vás nenašli. Nenajdou vás ani teď. Armáda nezaměstnává vymahače dluhů. A ani ti by vás nenašli. Ne při způsobu, jakým žijete.“

Reacher na to nic neřekl.

Muž dodal: „Takže tohle je naše právní rada.“

Reacher opáčil: „Beru na vědomí.“

„Nestačí, abyste ji vzal jenom na vědomí.“

„Proč to nestačí?“

„Protože vám nabízíme podnět.“

„Jakého druhu?“

„Každý večer, kdy vás tady ještě najdeme, vás nakopeme do zadku.“

„Vážně?“

„Počínaje dnešním večerem. Abyste získal všeobecnou představu, co podniknout.“

Reacher se otázal: „Kupoval jste už někdy elektrický spotřebič?“

„Co to s tím má společného?“

„Jednou jsem jeden viděl, v obchodě. Měl vzadu žlutou nálepku. Stálo na ní, že když si s tím spotřebičem pohráváte, hrozí, že utrpíte vážné či smrtelné zranění.“

„A co má být?“

„Představte si, že mám na zádech stejnou nálepku.“

„Nesnažte se nám nahnat strach, staříku.“

Staříku. Reacherovi se vybavil jeho otec. Na nějakém slunečném místě. Patrně na Okinawě. Stan Reacher, narozen v Laconii v New Hampshire,

kapitán námořní pěchoty sloužící v Japonsku, se svou manželkou a dvěma dospívajícími syny. Reacher mu s bratrem říkali *staršík* a skutečně jim připadal starý, i když musel být tenkrát o deset let mladší než ten večer on sám.

„Otočte se,“ požádal Reacher. „Vraťte se tam, odkud jste přišli. Věžíte až po uši v maléru.“

„My to vidíme jinak.“

„Přesně tímhle jsem se živil,“ sdělil Reacher. „Ale to už, předpokládám, víte.“

Žádná odpověď.

„Znám všechny tahy,“ doplnil Reacher. „Některé jsem sám vymyslel.“

Žádná odpověď.

Reacher stále držel klíč. Čistě praktická zásada: neútočte na chlapa, který právě prošel dveřmi, jež se zamykají. Svazek je lepší, ale i jediný klíč může posloužit jako velice dobrá zbraň. Opřete si plochý konec o dlaň, prostrčíte hrot mezi ukazováčkem a prostředníčkem a máte poměrně slušný boxer.

Ale. Byli to jenom pitomí kluci. Nebylo je nutné zmlátit k nepoznání. Nebylo zapotřebí tržných ran a zlomených kostí.

Reacher zastrčil klíč do kapsy.

Tenisky znamenaly, že ho nemají v úmyslu zkopat. Nikdo nekope v měkkých bílých sportovních botách. Nemá to cenu. Jedině že byste chtěli umístit kopance pouze kvůli bodům. Jako kouzelníci bojových umění, která svými jmény připomínají čínská jídla. Taekwondo a tak podobně. Ta vypadají krásně při olympijských hrách, ale jsou k ničemu na ulici. Když člověk zvedne nohu jako pes u hydrantu, žádá si o to, aby dostal nakládačku. Žádá si o to, aby byl povel na záda a zkopán do bezvědomí.

Vědí to vůbec tihle kluci? Podívali se ti na nohy? Reacher měl na sobě těžké vysoké boty. Pohodlné a nezničitelné. Koupil si je v Jižní Dakotě. Chystal se je nosit celou zimu.

Oznámil: „Půjdu teď dovnitř.“

Žádná odpověď.

Rozloučil se: „Dobrou noc.“

Žádná odpověď. Reacher se pootočil a udělal krok dozadu ke svým dveřím, opsal jediným plynulým pohybem čtvrtinu kruhu, ramenem a vším ostatním, a ti dva kluci k němu přesně podle očekávání vyrazili, rychleji, než se pohyboval on, spontánně a mimovolně, aby po něm skočili.

Reacher se dál otáčel a čekal, až nabere pohybovou energii, a pak zopa-

kovoal v opačném směru svůj čtvrtkruh. Tentokrát se pohyboval stejně rychle jako oni. Sto jedenáct kilo živé váhy proti sto osmdesáti, těsně před čelním nárazem. Reacher pokračoval v otáčení a rozebral se dlouhým levým hákem proti klukovi na levé straně. Zasáhl ho jako podle příručky, plnou silou na ucho, klukovi poskočila hlava do strany, a když se odrážela od ramene jeho partnera, nabíral už Reacher druhého kluka pravým zvedákem pod bradou. Zvedák dopadl s dokonalou přesností, klukovi vyletěla hlava nahoru a dolů, podobně jako jeho kámošovi předtím doprava a doleva, a téměř ve stejné vteřině. Jako by byli loutky a loutkař zprudka kýchl.

Oba zůstali na nohou. Mladík nalevo se kymácel jako námořník na lodi a mladík napravo vrávorat dozadu. Mladík nalevo sotva udržoval rovnováhu, stál na patách a měl nechráněné celé břicho. Reacher mu dal pěstí na solar, dostatečně tvrdě, aby mu vyrazil dech, a natolik jemně, aby neutrpěl trvalou neurologickou škodu. Pak ho obešel a zaútočil na kluka napravo, který si všiml blížícího se nebezpečí a pokusil se chabě zaštitit pravičkou. Reacher ji odrazil levým předloktím a zopakoval úder na solar.

Kluk se zlomil v pase, stejně jako kolega.

Potom už je jenom stačilo obrátit správným směrem, použít podrážku a odhodit je na auto, nejdřív jednoho a pak druhého. Dopadli na auto hlavou, dost tvrdě, a sesunuli se k zemi. Ve dvířkách po nich zůstaly dvě promáčkliny. Leželi na zemi a lapali po dechu, stále při vědomí.

Škoda na autě, kterou bude nutno vysvětlit, a bolest hlavy po ránu. Víc nic. Za daných okolností milosrdný výsledek. Benevolentní. Ohleduplný. Dokonce šetrný.

Stařík.

Starý natolik, abys mohl být jejich otcem.

Reacher byl to dobou ve Virginii necelé tři hodiny.

DRUHÁ KAPITOLA

REACHER KONEČNĚ DORAZIL, zvládl celou cestu až ze zasněžené Jižní Dakoty. Ale ne moc rychle. Dvakrát ho zdrželi v Nebrasce a ani pak nepostupoval o moc rychleji. Missouri proběhlo ve znamení jednoho velkého čekání a potom stříbrného fordu, za jehož volantem seděl kostnatý mužík, který bez ustání hovořil z Kansas City až do Columbie, kde se odmlčel. Illinois překonal za pomoci rychlého černého porsche, které bylo patrně ukradené, a během přestávky ho přepadli dva chlapi s noži. Chtěli peníze a Reacher předpokládal, že stále leží v nemocnici. V Indianě trčel dva dny na jednom místě a pak ho svezl důstojný starý džentlmen s vázankou stejně modrou jako jeho otlučený pomalý cadillac. V Ohio strávil čtyři dny v zapadlém malém městě a pak odjel v červeném pick-upu Silverado s mladým manželským párem a psem na palubě, kteří měli namířeno za prací. Reacher usoudil, že manželé mají šanci. Pes ale práci jen tak nenajde. Zůstane patrně navždy v minusu. Byl to velký, neužitečný voříšek, světlý, zhruba čtyřletý, důvěřivý a přátelský. A štědře se dělil o chlupy, i uprostřed zimy. Reacher skončil obalený jemným zlatavým rounem.

Pak následovala nelogická zajižďka na severovýchod do Pensylvánie, ale byla to jediná možnost, která se Reacherovi naskytla. Jeden den zůstal trčet u Pittsburghu, další u Yorku a pak ho asi dvacetiletý černoch odvezl do Bal-

timoru v Marylandu, bílým, zhrubatřicet let starým buickem. Celkově pomalý postup.

Ale z Baltimoru šlo všechno jako po drátku. Baltimore sedí na I-95, Washington je další zastávka na jihu a Reacher směřoval víceméně do středu Washingtonské bubliny, ne o moc dál na západ od Arlingtonského hřbitova, než je Bílý dům na východě. Reacher jel z Baltimoru autobusem, vystoupil ve Washingtonu na autobusovém nádraží za Union Station, prošel pěšky městem, po K Street k Washington Circle, pak po Dvacáté třetí ulici k Lincolnovu památníku a potom přes most ke hřbitovu. Před bránou narazil na zastávku. Stavěl tam místní autobus, většinou pro zahradníky. Reacher měl namířeno do místa zvaného Rock Creek, do jednoho z bodů, který se jmenoval stejně jako spousta ostatních, protože celé okolí bylo poseté potoky a skálami a první osadníci žili odtrženi od sebe a měli obdobně bohatou fantazii, co se dávání jmen týče. V dobách bahna, krátkých kalhot pod kolena a paruk to musela být hezká osada v koloniálním slohu, později se z ní však stala jedna z mnohých křižovatek na stovce čtverečních kilometrů drahých domů a levných parků kolem kanceláří. Reacher se díval z okýnka autobusu, prohlížel si známé atrakce, ukládal si do paměti nové přírůstky a čekal.

Úplně přesně měl namířeno do masivní budovy, kterou z dávno zapomenutého původního důvodu postavilo před šedesáti lety nedaleké ministerstvo obrany. Čtyřicet let poté se do ní nastěhovala vojenská policie, omylem, jak se ukázalo. Jakýsi úředník měl na mysli jiný Rock Creek. Ale dostal tuhle budovu. Nějakou dobu zela prázdnotou a pak ji obdržela nově založená sto desátá zvláštní jednotka jako svůj hlavní stan.

Reacher neměl nikdy skutečnou domácí základnu, ale tahle budova se jí nejvíc přibližovala.

Autobus ho vysadil o dva bloky dál na rohu, pod dlouhým svahem, do kterého bezpočtukrát kráčel. Naproti mu sbíhala tříproudová ulice s popraskanými betonovými chodníky a vzrostlými stromy ve vykopaných jámách. Budova hlavního stanu trůnila nalevo na širokém pozemku za vysokou kamennou zdí. Byla z ní vidět jen šedivá břidlicová střecha ze severu porostlá mechem.

Z tříproudové ulice uhýbala příjezdová cesta a vedla mezi dvěma cihlovými sloupy vysokou kamennou zdí. Za Reacherových časů bývaly ty sloupy čistě dekorativní, bez brány. Brána však přibyla. Těžké ocelové pláty

v zahnutých kolejnicích zapuštěných do starého asfaltu. Teoreticky z důvodu bezpečnosti, praxe však byla jiná, protože brána byla otevřená dokořán. Za rozevřenými křídly se rýsovala budka strážného, což byla také novinka. Obýval ji svobodník v nové bojové uniformě americké armády, celé vzorované a plandavé, a Reacherovi připomínala pyžamo. Pozdní odpoledne přecházelo do brzkého večera a začínalo se stmívat.

Reacher se zastavil u strážní budky, svobodník se na něj pátravě podíval a Reacher sdělil: „Jdu za vaším velícím důstojníkem.“

Svobodník se otázel: „Myslíte majora Turnerovou?“

Reacher opáčil: „Kolik velících důstojníků máte?“

„Pouze jednoho, pane.“

„Křestním jménem Susan?“

„Správně, pane. Major Susan Turnerová, pane.“

„S tou bych chtěl mluvit.“

„Jak se jmenujete?“

„Reacher.“

„Co je účelem vaší návštěvy?“

„Ten účel je soukromý.“

„Okamžik, pane.“ Svobodník zvedl sluchátko a vytočil číslo. *Pan Reacher si přeje setkat se s majorem Turnerovou.* Telefonát trval déle, než Reacher čekal.

Svobodník v jednu chvíli zakryl sluchátko dlaní a zeptal se: „Jste ten samý Reacher, co tady kdysi také dělal velícího důstojníka? Major Jack Reacher?“

„Ano,“ potvrdil Reacher.

„A mluvil jste s majorem Turnerovou odněkud z Jižní Dakoty?“

„Ano,“ potvrdil opět Reacher.

Svobodník zopakoval jeho souhlasné odpovědi do telefonu a opět naslouchal. Potom zavěsil a požádal: „Běžte dál, pane.“ Začal mu vysvětlovat cestu, ale pak se zarazil a pravil: „Předpokládám, že víte, kam jít.“

„Ještě jsem to nezapomněl,“ odvětil Reacher. Vyкроčil, po deseti krocích zaslechl skřípavý zvuk, zastavil se a ohlédl se přes rameno.

Zavírala se za ním brána.

Budova před ním byla postavena v klasickém slohu ministerstva obrany padesátých let minulého století. Dlouhá, nízká, dvoupodlažní, kámen, cihla, břidlice, zelené kovové okenní rámy, zelené trubkové zábradlí u schodů vedoucích ke dveřím. Padesátá léta minulého století byla zlatá éra

ministerstva obrany. Mělo k dispozici obrovský rozpočet. Armáda, námořnictvo, letectvo, námořní pěchota, vojáci, všichni dostali, čeho se jim zachtělo. A ještě víc. Na parkovišti stála auta. Několik vojenských sedanů, obyčejných, tmavých a značně ojetých. Několik osobních vozů, o něco barevnějších, ale celkově starších. Vedle malého červeného dvousedadlového auta se tyčil osamělý humvee, tmavý, zeleno-černý a ve srovnání s červeným autíčkem obrovský a výhrůžný. Reacher napadlo, jestli to červené auto nepatří Susan Turnerové. Dost se to nabízelo. Po telefonu zněla jako žena, která by mohla takovým autem jezdit.

Vyšel po krátkém kamenném schodišti ke dveřím. Stejně schody, stejné dveře, ale od jeho časů přetřené. Patrně víc než jednou. Armáda vlastní spoustu barvy a nikdy s ní neplýtvala. Vnitřek za dveřmi vypadal víceméně také stejně. Vestibul s kamennými schody do prvního patra napravo a recepce nalevo. Pak se vestibul zužoval do chodby probíhající přes celou délku budovy, s kanceláři po obou stranách. Dveře kanceláří byly do poloviny zasklené vroubkovaným sklem. V chodbě se svítilo. Nastala zima a v budově už panovala tma.

Za recepčním pultem seděla žena ve stejném pyžamu jako desátník na bráně, ale se seržantskými prýmkami na výložce uprostřed hrudi. Reacherovi připomínala terč. Nahoru, nahoru, nahoru, výstřel. Daleko víc se mu líbily staré bojové uniformy s lesním vzorem. Žena byla černoška a netvářila se šťastně, že ho vidí. Byla kvůli čemusi rozrušená.

Oznámil: „Jsem Jack Reacher a jdu za majorem Turnerovou.“

Černoška se několikrát nadechla a zarazila, jako by toho chtěla spoustu říct, ale nakonec jen poradila: „Běžte nahoru do kanceláře. Víte, kde to je?“

Reacher přikývl. Věděl, kde je ta kancelář. Bývala kdysi jeho. Opáčil: „Děkuju, seržante.“

Vyšel po schodišti. Stejný ošlapaný kámen, stejné kovové zábradlí. Stoupal po těch schodech nejméně tisíckrát. Jednou se zatáčely a ústily uprostřed vestibulu na konci dlouhé chodby v prvním patře. V chodbě se svítilo. Podlahu pokrývalo stejné linoleum. Kanceláře napravo a nalevo měly stejné vroubkované sklo jako kanceláře v přízemí.

Reacherova kancelář byla třetí nalevo.

Ne, kancelář Susan Turnerové.

Reacher zkontroloval, jestli má zastrčenou košili, a prohrábl si prsty vlasy. Netušil, co řekne. Líbil se mu její hlas v telefonu. To bylo všechno. Vycítil

z něj zajímavou osobu. Chtěl se s tou osobou setkat. Prostě jen tak. Udělal dva kroky a zastavil se. Susan si bude myslet, že je blázen.

Odvážnému ale štěstí přeje. Reacher pokrčil rameny a opět vykročil. Třetí dveře nalevo. Stejně jako vždycky, jenom přetřené. Plné dole, prosklené nahoře. Pohled dovnitř rozostřovaly vroubky. Na stěně u kliky visela úřednická cedulka: *Maj. S. R. Turnerová, velící důstojník*. Ta byla nová. Reacherovo jméno bývalo napsané šablonou na dřevo pod sklem a ještě úsporněji: *Maj. Reacher, VD*.

Zaklepal.

Zevnitř se ozval nejasný hlas. Reacher usoudil, že ho zve, aby vstoupil. Zhluboka se nadechl, otevřel dveře a vešel dovnitř.

Očekával spoustu změn. Moc jich však nezahlédl. Podlahu pokrývalo známé linoleum, naleštěné do mírného lesku a zašlé barvy. Nezměnil se ani psací stůl, ocelový jako bitevní loď, natřený, ale tu a tam odřený na svítivý kov, stále promáčkнутý v místě, kam ke konci své velitelské kariéry udeřil hlavou jistého chlapa. Beze změny zůstaly i židle, jedna za stolem a jedna vpředu, užitkové kusy z poloviny minulého století, které by se daly výhodně prodat do obchodu pro hipstery v New Yorku nebo San Franciscu. Stejná byla i kartotéka. A svítidlo na stropě, bílá skleněná mísa zavěšená na třech řetízcích.

Nezbytné změny přinesl čas. Tři telefonní konzoly na psacím stole, které nahradily černý masivní telefon s kulatým otočným číselníkem. Dva počítače, jeden stolní a jeden laptop, na místě, kde bývaly přihrádky s došlou poštou a poštou na odeslání a spousty papíru. Mapa na stěně byla nová a aktualizovaná a ze svítidla vycházelo chorobně nazelenalé světlo z moderní úsporné žárovky. Pokrok, dokonce i na ministerstvu obrany.

Dech mu vyrazily jen dvě věci, které nečekal.

Za prvé, za stolem neseděl major, ale podplukovník.

A za druhé, nebyla to žena, ale muž.

TŘETÍ KAPITOLA

MUŽ ZA STOLEM měl na sobě stejné bojové pyžamo americké armády jako všichni ostatní, ale vypadal v něm ještě hůř než většina vojáků. Jako by na sebe navlékl maškarní kostým. U příležitosti oslavy Halloweenu. Ne proto, že by mu moc neseděl, ale protože působil zkostnatěle, manažersky a úřednický. Jako by si za zbraň vybral propisovačku, ne M16. Na nose mu seděly brýle s kovovými obroučkami a ocelově šedivé vlasy měl ostříhané a uhlazené jako školák. Jeho výložky a jmenovka potvrdily, že je skutečně podplukovníkem americké armády a jmenuje se Morgan.

Reacher pravil: „Omlouvám se, podplukovníku. Hledám majora Turnarovou.“

Podplukovník Morgan ho vyzval: „Posadte se, pane Reachere.“

Přirozená autorita je v armádě vzácná a ceněná vlastnost. Z Morgana přímo vyzařovala. Měl nejen ocelové obroučky a vlasy, ale také hlas. Žádné řvaní, žádné zbytečné řeči, žádné zastrašování. Jen jasný předpoklad, že všichni rozumní podřízení udělají přesně to, co jim říká, protože nemají jinou reálnou možnost.

Reacher se posadil na židli pro návštěvníky blíž u okna. Měla poddajné nohy ze zahnutých trubek a trochu se prohnula pod jeho vahou. Reacher si to zhoupnutí pamatoval. Už na ní několikrát seděl, z nejrůznějších důvodů.

Morgan ho požádal: „Vysvětlete mi, prosím, co přesně tady pohledáváte.“

Reacher v tu chvíli očekával, že se dozví špatnou zprávu. Susan Turnerová je mrtvá. Zahynula nejspíš v Afghánistánu. Nebo při dopravní nehodě.

Zeptal se: „Kde je major Turnerová?“

Morgan odpověděl: „Není přítomna.“

„Tak kde je?“

„K tomu se možná ještě dostaneme. Nejdřív musím zjistit, co je předmětem vašeho zájmu.“

„V jakém směru?“

„Co se týče majora Turnerové.“

„Major Turnerová není předmětem mého zájmu.“

„Přesto jste uvedl na bráně její jméno.“

„Je to osobní záležitost.“

„Jakého druhu?“

Reacher objasnil: „Mluvil jsem s ní po telefonu. Přišla mi jako zajímavá osoba. Napadlo mě, že se u ní stavím a pozvu ji na večeři. V armádních předpisech nestojí, že nesmí mé pozvání přijmout.“

„Nebo odmítnout, což by se také mohlo stát.“

„Samozřejmě.“

Morgan se otázal: „O čem jste se bavili po telefonu?“

„O různých věcech.“

„O čem konkrétně?“

„Byl to soukromý rozhovor, podplukovníku. Nevím, kdo jste.“

„Jsem velitel sto desáté zvláštní jednotky.“

„Ona jí nevelí major Turnerová?“

„Už ne.“

„Domníval jsem se, že je to úloha pro majora. Ne pro podplukovníka.“

„Převzal jsem velení jen na dočasnou dobu. Abych vyřešil vzniklé problémy. Pověřili mě, abych uklidil nepořádek.“

„On je tady nepořádek? Rozumím vám správně?“

Morgan nechal Reacherovu otázku bez povšimnutí. Zeptal se: „Měl jste s majorem Turnerovou domluvenou schůzku?“

„Ne výslovně,“ odpověděl Reacher.

„Požádala vás, abyste přijel?“

„Ne výslovně,“ zopakoval Reacher.

„Ano, nebo ne?“

„Ani jedno, ani druhé. Řekl bych, že to byl jen nejasný záměr na obou stranách. Kdybych se náhodou vyskytl v okolí. Něco na ten způsob.“

„A teď jste se vyskytl v okolí. Proč?“

„Proč ne? Někde být musím.“

„A tvrdíte, že jste na základě nejasného záměru přijel až z Jižní Dakoty?“

Reacher prohlásil: „Líbil se mi její hlas. Vidíte v tom nějaký problém?“

„Souhlasí, že jste nezaměstnaný?“

„Souhlasí.“

„Odkdy?“

„Od té doby, co jsem odešel z armády.“

„To je ostudné.“

Reacher se zeptal: „Kde je major Turnerová?“

Morgan odvětil: „Tenhle rozhovor se netýká majora Turnerové.“

„Tak čeho se týká?“

„Ten rozhovor se týká vás.“

„Mě?“

„V nejmenším nesouvisí s majorem Turnerovou. Vytáhla však vaši složku. Možná jste v ní vzbudil zvědavost. Ale vaše složka byla červeně označená. Měl se rozpoutat poplach, když ji vytáhla. To by nám bývalo ušetřilo trochu času. Poplach bohužel selhal a rozpoutal se, až když ji vrátila na své místo. Lépe ale pozdě než nikdy. Protože jste dorazil.“

„O čem to mluvíte?“

„Znáte Juana Rodriguezze?“

„Ne. Kdo to je?“

„Jednu dobu se o něj zajímala sto desátá jednotka. Teď už je po smrti. Znáte Candice Daytonovou?“

„Ne. Je také mrtvá?“

„Paní Daytonová je stále naživu a těší se plnému zdraví. Nežije ale moc šťastně, jak vyšlo najevo. Jste si jistý, že si na ni nepamatujete?“

„Co to má všechno znamenat?“

„Věžíte v maléru, Reachere.“

„Kvůli čemu?“

„Hlavě ministerstva armády se dostalo do ruky potvrzení od lékaře, že pan Rodriguez zemřel před šestnácti lety na následky fyzického násilí. Vzhledem k tomu, že v podobných případech neplatí promlčecí lhůta, jedná se po formální stránce o vraždu.“

„Chcete tím říct, že to udělal někdo z mých lidí? Před šestnácti lety?“

„Ne, to netvrdím.“

„To je dobře. Proč je paní Daytonová nešťastná?“

„Do toho mi nic není. O tom si s vámi pohovoří někdo jiný.“

„Bude si muset pospíšet. Nehodlám se tady zdržet moc dlouho. Když tady není major Turnerová. Pokud si dobře vzpomínám, jiné skutečné atrakce sousedství nenabízí.“

„Zdržíte se,“ prohlásil Morgan. „Musíme si spolu popovídat a bude to dlouhá a zajímavá debata.“

„O čem?“

„Z onoho důkazu vyplývá, že pana Rodriguezze jste před šestnácti lety zmlátil vy.“

„Nesmysl.“

„Dostanete právníka. Jestli je to nesmysl, určitě to prokáže.“

„Chtěl jsem říct, že je nesmysl, abychom spolu vedli dlouhou a zajímavou debatu. Nebo s právníkem. Jsem civilista a vy pitomec navlečený do pyžama.“

„Takže nenabízíte dobrovolnou spolupráci?“

„Přesně tak.“

„V tom případě určitě znáte odstavec 10 zákoníku Spojených států.“

Reacher připustil: „Jisté části samozřejmě znám.“

„Takže zajisté víte, že když voják vaší hodnosti odejde z armády, nestává se civilistou. Ne okamžitě a ne zcela. Stane se z něj rezervista. Nemá žádné povinnosti, ale může být zase povolán.“

„Na kolik let to ale platí?“ namítl Reacher.

„Dostalo se vám povolení mít tajné informace.“

„To si dobře pamatuju.“

„Pamatujete si i na papíry, které jste musel podepsat, abyste ho získal?“

„Matně,“ připustil Reacher. Pamatoval si na skupinku chlapů v místnosti, všichni dospělí a důstojní. Právníci, notáři, pečeti, razítka a propisovačky.

Morgan upozornil: „Podepsal jste i spoustu drobného písma. Přirozeně. Když máte znát vládní tajemství, vláda chce mít nad vámi dohled. Po celou dobu, před podepsáním i po něm.“

„Jak dlouho po podepsání?“

„Většina těchto věcí zůstává tajná šedesát let.“

„To je absurdní.“

„Nebojte,“ pravil Morgan. „To drobné písmo netvrdí, že zůstanete rezervistou šedesát let.“

„To je dobře.“

„To, co tvrdí, je ještě horší. Hlásá, že jím zůstanete navždy. Nejvyšší soud už na nás ale kvůli tomu vyvinul tlak. Nařídil, abychom respektovali tři základní požadavky společné pro všechny případy v odstavci 10.“

„Což jsou jaké?“

„Abyste mohl být úspěšně povolán, musíte být zdravý, mladší padesáti pěti let a schopen výcviku.“

Reacher na to nic neřekl.

Morgan se zeptal: „Jak jste na tom zdravotně?“

„Velice dobře.“

„Kolik vám je?“

„Do padesáti pěti mám ještě hodně daleko.“

„Jste schopen výcviku?“

„O tom pochybuju.“

„Já taky. Opřeme se ale o zkušenosti.“

„To myslíte vážně?“

„Naprosto,“ potvrdil Morgan. „Jacku Reachere, tímto okamžikem vás oficiálně povolávám zpátky do vojenské služby.“

Reacher na to nic neřekl.

„Jste zase v armádě, majore,“ zajásal Morgan. „A patří mi váš zadek.“

ČTVRTÁ KAPITOLA

NEPROBĚHL ŽÁDNÝ VELKÝ OBŘAD. Žádný slavnostní nástup ani odchod. Padla jen Morganova slova a pak se v kanceláři trochu setmělo, protože se před dveře do chodby postavil jakýsi chlap a zastínil světlo pronikající vroubkovaným sklem. Reacher ho viděl, rozděleného svisle vroubky, vysokého strážného se širokými rameny, v pohovu a s odvráceným obličejem.

Morgan oznámil: „Je mou povinností, abych vám sdělil, že se můžete odvolat. Můžete té možnosti plně využít. Dostanete právníka.“

Reacher opáčil: „Dostanu?“

„Je to otázka prosté logiky. Pokusíte se z toho vyvléct přes odvolání. S největší pravděpodobností hned začnete s prvními kroky. Což znamená, že dostanete, co se vám armáda rozhodne poskytnout. Dokážu si ale představit, že se zachováme slušně.“

„Na žádného Juana Rodrigueze si nepamatuju.“

„Na to také dostanete právníka.“

„Co se mu podle vás stalo?“

„To byste měl vysvětlit vy mně,“ odvětil Morgan.

„Nemůžu vám to vysvětlit. Nepamatuju si na něj.“

„Opustil jste ho se zraněním mozku. Na to nakonec zemřel.“

„Kdo to byl?“

„Popíráním ničeho nedosáhnete.“

„Nic nepopírám. Jenom vám říkám, že si na něj nepamatuju.“

„O tom si můžete promluvit s právníkem.“

„A kdo je Candice Daytonová?“

„Stejná odpověď. Povídat si o tom budete ale s jiným právníkem.“

„Proč s jiným?“

„Protože je to jiný druh případu.“

„Jsem zatčený?“

„Nejste,“ objasnil Morgan. „Ještě ne. Tohle rozhodnutí učiní dostatečně včas žalobci. Do té doby ale podléháte mým rozkazům, počínaje okamžikem před dvěma minutami. Prozatím vám zůstane stará hodnost. Po organizační stránce sloužíte u téhle jednotky, vašim stanovištěm je tahle budova a dostavíte se každé ráno do osmi hodin. Nesmíte opustit povolenou oblast. Povolená oblast znamená okruh osmi kilometrů od tohoto stolu. Ubytujete se na místě, které vám přidělí armáda.“

Reacher nic neřekl.

Morgan se zeptal: „Máte nějaké otázky, majore?“

„Musím nosit uniformu?“

„Ne v tomhle stadiu.“

„To se mi ulevilo.“

„Tohle není žádná legrace. Můžete dopadnout pěkně špatně. V nejhorším případě dostanete doživotí v Leavenworthu za vraždu. Pravděpodobnějších je ale deset let za zabití, když se vezme v úvahu ten šestnáctiletý odstup. A nejlepší případ není také moc lákavý, jestli budeme muset prošetřit původní zločin. Sázet bych na nepatřičné chování a opětovné propuštění z armády, tentokrát pro hrubý trestný čin. Váš právník to s vámi ale ještě probere.“

„Kdy?“

„Už jsme uvědomili příslušné oddělení.“

Stará budova neměla cely. Žádné hlídané prostory. Nikdy je neměla. Byly v ní jen kanceláře. Reacher nechal tam, kde seděl, na židli pro návštěvníky, nikdo s ním nemluvil, nikdo se na něj nedíval, všichni ho naprosto ignorovali. Za dveřmi stála v pohovu stráž. Morgan se pustil do ťukání, psaní a projíždění textu na laptopu. Reacher pátral v paměti po Juanu Rodriguezovi. Před šestnácti lety velel právě dvanáct měsíců sto desáté jednotce.

V počátečních časech. Jméno Rodriguez znělo hispánsky. Reacher poznal spoustu Hispánců, vojáků i nevojáků. Pamatoval si, že občas někoho zmlátil, ve službě i mimo službu, a někteří z těch chlapů byli Hispánci, ale žádný se nejmenoval Rodriguez. A kdyby se o Rodrigueze zajímala sto desátá jednotka, určitě by si to jméno pamatoval. Zejména z počátečních časů, když záleželo na každém případě. Sto desátá jednotka byl pokus. Sledoval se každý její krok. Každý výsledek podléhal hodnocení. Každý omyl vyvolal kritický rozbor.

Zeptal se: „Co je údajný kontext?“

Morgan neodpověděl. Jen pokračoval v ťukání, psaní a projíždění textu. Tak Reacher zapátral v paměti po Candice Daytonové. Stejná situace. Poznám spoustu žen, ve službě i mimo službu. Candice je dost běžné jméno. Obdobně jako Daytonová. Spojená dohromady mu ta jména však nic neříkala. Ani zdrobnělina Candy. Candy Daytonová? Candice Daytonová? Nic. Ne že by si všechno pamatoval. Nikdo si nepamatuje všechno.

Otázal se: „Mají spolu Candice Daytonová a Juan Rodriguez něco společného?“

Morgan vzhlédl, jako by ho překvapilo, že u něj v kanceláři sedí návštěvník. Jako by na něj zapomněl. Neodpověděl na otázku. Jenom zvedl jeden z komplikovaných telefonů a požádal o auto. Nařídil Reacherovi, že má počkat dole se seržantem.

O tři kilometry dál vytáhl muž, kterého jenom tři lidé na světě znali jako Romea, mobilní telefon a vytočil číslo muže, kterého jenom dva lidé na světě znali jako Julii, a oznámil: „Povolali ho zpátky do služby. Podplukovník Morgan to právě zadal do počítače.“

Julie se zeptala: „Co se stane dál?“

„To ještě nevím.“

„Uteče?“

„To by udělal každý alespoň trochu soudný člověk.“

„Kde ho ubytují?“

„Předpokládám, že v jejich obvyklém motelu.“

Seržantka za recepcním pultem v přízemí nic neřekla. Byla mlčenlivá stejně jako předtím. Reacher se opřel o stěnu a nechal v tichosti ubíhat čas. Za deset minut se ze zimy vynořil svobodník, zasalutoval a požádal Reachera,

aby ho následoval. Formálně a zdvořile. Nevinný, dokud se neprokáže vina, usoudil Reacher. Alespoň v očích některých lidí. Venku na parkovišti čekal ojetý armádní sedan s běžícím motorem. Vedle něj postával mladý poručík, rozpačitý a neohrabaný. Podržel zadní dvířka a Reacher nastoupil. Poručík si sedl na místo spolujezdce a svobodník za volant. Po kilometru a půl dorazili k motelu, k ošuntělé staré barabizně s prohnutou střechou na tmavém parkovišti u večerně tiché ulice na předměstí. Poručík podepsal papír, noční recepční podal Reacherovi klíč a svobodník odvezl poručíka.

A pak dorazilo druhé auto, s chlapy v tričkách a kalhotách na běhání.

PÁTÁ KAPITOLA

KALHOTY NA BĚHÁNÍ ani trička neměly kapsy. A ani jeden z mužů neměl psí známku. Ani jiné označení. I jejich auto bylo čisté. Nic v něm neleželo, jen obvyklé armádní doklady uložené úhledně v přihrádce na rukavice. Žádné zbraně, žádný soukromý majetek, žádné schované náprsní tašky, žádné útržky, žádné účtenky za benzin. Vepředu i vzadu standardní vládní značky. Na tom autě nebylo nic zvláštního, až na dvě prohlubně ve dveřích.

Chlap nalevo blokoval dvířka řidiče. Reacher ho odtáhl dva metry po asfaltu. Chlap se vůbec nebránil. Život není televizní film. Když někoho uhodíte pořádně silně ze strany do hlavy, nevyskočí na nohy, aby pokračoval v boji. Zůstane ležet hodinu či déle na zemi, zelený v obličejí, omámený a dezorientovaný. Dávno naučená lekce: lidský mozek reaguje daleko citlivěji na ránu ze strany než na ránu vedenou zepředu dozadu. Patrně hříčka evoluce, stejně jako spousta jiných věcí.

Reacher otevřel dvířka řidiče a nastoupil do auta. Motor byl vypnutý, ale v zapalování trčel klíč. Reacher odsunul sedadlo a nastartoval. Dlouho chvíli jen seděl a díval se předním sklem. *Předtím tě nenašli. Nenajdou tě ani teď. Armáda nezaměstnává vymahače dluhů. A ani ti by tě nenašli. Ne při způsoby, jakým žiješ.*

Nastavil zrcátko. Položil nohu na brzdu a zařadil rychlost. *V nejlepším pří-*

padě nepatřičné chování a opětovné propuštění z armády, tentokrát pro hrubý trestný čin.

Sundal nohu z brzdy a rozjel se.

Zamířil přímo zpátky ke staré budově hlavního stanu a zaparkoval padesát metrů od ní na tříproudové silnici. Auto bylo teplé a nechal běžet motor, aby nevystydlo. Díval se předním sklem. Nic se před ním nedělo. Nikdo nepříjížděl ani neodjížděl. Za jeho času pracovala sto desátá jednotka čtyřiaadvacet hodin denně sedm dnů v týdnu a neviděl důvod, proč by se to mělo změnit. Noční strážný zůstane ve své budce, důstojník vykonávající noční službu ve své kanceláři a ostatní důstojníci ukončí službu, jakmile budou hotoví s prací, ať už dělají cokoliv. Za normálních okolností. Ale ne onu noc. Ne když vypukla krize a nepořádek a v budově sedí chytrolín, který má vyřešit problémy. Nikdo neodejde před Morganem. Základní armádní politika.

Morgan odjel o hodinu později. Reacher ho poměrně jasně viděl. Bránou proklouzl obyčejný sedan, zabočil na tříproudovou ulici a prohnal se těsně vedle místa, kde parkoval. Reacher zahlédl ve tmě Morgana za volantem, v bojovém pyžamu, s brýlemi na nose a vlasy stále pečlivě uhlazenými. Upíral pohled rovně před sebe a svíral volant oběma rukama jako pratetická při cestě na nákup. Reacher ho sledoval v zrcátku, dokud se zadní světla nepřehoupla za vrchol svahu.

Čekal.

A skutečně, během následující čtvrt hodiny došlo k vyslovenému exodu. Vynořilo se dalších pět aut, dvě zabočila doleva, tři doprava, ve čtyřech seděl pouze řidič a v jednom celkem tři lidi. Všechna auta byla potažená noční rosou a ze všech výfuků se valil studený bílý kouř. Zmizela v dálce, napravo a nalevo, kouř se rozplynul a okolí se opět ponořilo do ticha.

Reacher počkal pro jistotu deset minut. Nic se ale nestalo. Padesát metrů vzdálená budova vypadala opuštěně a ospale. Noční hlídka, zabraná do svého vlastního světa. Reacher zařadil rychlost, sjel pomalu z kopce a zabočil do brány. V budce měl službu nový strážný. Mladý kluk, lhostejný a s prázdným výrazem v obličeji. Reacher zastavil, stáhl okýnko a kluk se otázel: „Pane?“

Reacher uvedl své jméno a sdělil: „Hlásím se do služby, přesně podle rozkazu.“

„Pane?“ zopakoval kluk.

„Máte mě na seznamu?“

Kluk se podíval.

„Ano, pane,“ potvrdil. „Major Reacher. Máte ale nastoupit až zítra ráno.“

„Dostal jsem rozkaz nahlásit se do osmi hodin.“

„Ano, pane. To vidím. Teď je ale jedenáct hodin. Večer.“

„Což je před osmou ráno. Podle rozkazu.“

Kluk nic neřekl.

Reacher upozornil: „Jedná se o prostou otázku chronologie. Nemůžu se dočkat, až se pustím do práce, proto jsem se dostavil o něco dřív.“

Žádná odpověď.

„Jestli chcete, můžete se zeptat podplukovníka Morgana. Určitě už doražil k sobě domů.“

Žádná odpověď.

„Nebo se můžete zeptat službu vykonávajícího seržanta.“

„Ano, pane,“ pravil kluk. „To udělám.“

Vytočil číslo, chvíli naslouchal, položil sluchátko a oznámil. „Pane, seržant požaduje, abyste se zastavil na recepci.“

„Provedu, vojáku,“ opáčil Reacher. Popojel a zaparkoval vedle červeného dvousedadlového auta, které tam pořád stálo, přesně na stejném místě. Vystoupil, zamkl a prošel zimou ke dveřím. Ve vestibulu panovalo ticho a klid. Doslova rozdíl jako den a noc. Ale za pultem seděla stejná seržantka. Dokončovala práci a chystala se na odchod ze služby. Seděla na vysoké stoličce a klepala do klávesnice. Patrně doplňovala denní zápis. Vedení záznamů se v armádě odjakživa přikládal velký význam. Přestala psát a vzhledla.

Reacher se jí zeptal: „Dostane se tahle návštěva do oficiálního záznamu?“

Seržantka opáčila: „Jaká návštěva? A vojínovi na bráně jsem řekla, aby to také nedělal.“

Přestala být zamlklá. Řeč se jí navrátila v okamžiku, kdy budovu opustil vetřelec Morgan. Vypadala mladě, ale nesmírně schopně, jako seržanti po celém světě. Výložka nad jejím pravým nadrem hlásala, že se jmenuje Leachová.

Sdělila: „Vím, kdo jste.“

Reacher se podívil: „My už jsme se setkali?“

„Ne, pane, jste tady ale známý. Byl jste první velitel téhle jednotky.“

„Víte taky, proč jsem se vrátil?“

„Ano, pane. Pověděli nám to.“

„Jaká byla všeobecná reakce?“

„Smíšená.“

„Jaký je váš osobní názor?“

„Jsem si jistá, že existuje dobré vysvětlení. A šestnáct let je dlouhá doba. Takže se za tím patrně skrývají politické důvody. Které jsou většinou kravin. A pokud neskrývají, nepochybuju, že si to ten chlap zasloužil. Nebo ještě něco horšího.“

Reacher nic neřekl.

Leachová pravila: „Chtěla jsem vás varovat, když jste přišel poprvé. Nejlepší by pro vás bylo, kdybyste utekl. Tak hrozně jsem si přála, abyste se otočil na patě a zmizel. Dostala jsem ale rozkaz, abych mlčela. Omlouvám se.“

Reacher se zeptal: „Kde je major Turnerová?“

Leachová si povzdechla. „To je dlouhý příběh.“

„Nemohla byste mi ho přiblížit?“

„Poslali ji do Afghánistánu.“

„Kdy?“

„Včera v poledne.“

„Proč?“

„Máme tam naše lidi. Došlo k nějakému problému.“

„K jakému problému?“

„Nevím.“

„A?“

„Nedorazila tam.“

„To víte jistě?“

„Naprosto.“

„Tak kde je místo toho?“

„Nikdo netuší.“

„Kdy sem dorazil podplukovník Morgan?“

„Pár hodin poté, co odcestovala major Turnerová.“

„Kolik hodin poté?“

„Přibližně dvě.“

„Uvedl důvod, co ho sem přivádí?“

„Proslychá se, že major Turnerové vzali velení.“

„Nic konkrétního?“

„Vůbec ne.“

„Neodváděla dobrou práci?“

Leachová neodpověděla.

Reacher ji vyzval: „Můžete mluvit otevřeně, seržante.“

„Ne, pane, neodváděla špatnou práci. Vedla si opravdu skvěle.“

„Takže to je jediné, co máme v ruce? Domněnky a zmizení?“

„Zatím.“

„Nějaké drby?“ zeptal se Reacher. Seržanti jsou vždycky součástí sítě. Vždycky byli a vždycky budou. Jako neoficiální zpravodajská služba. Jako uniformovaná verze bulvárních plátků.

Leachová připustila: „Něco se ke mně doneslo.“

„Co?“

„Možná to nic neznamená.“

„Ale?“

„Možná to s ničím nesouvisí.“

„Ale?“

„Od jistého člověka jsem se dozvěděla, že do vězení ve Fort Dyer přibyl nový vězeň.“

ŠESTÁ KAPITOLA

FORT DYER BÝVALA ARMÁDNÍ ZÁKLADNA kousek od Pentagonu. Ale Leachová Reacherovi objasnila, že osm let po jeho odchodu ji z úsporných důvodů spojili s nedalekým Helsington House námořní pěchoty. Nově rozšířené zařízení dostalo sice logické, ale nešikovné jméno Spojená základna Dyer-Helsington House. Za Reacherových časů se jak Dyer, tak Helsington House oprávněně těšily vysokému postavení a pracovali tam zasloužilí a velice důležití lidé. Což vedlo k tomu, že armádní obchod v Dyeru spíš připomínal Saks na Páté Avenue než Wal-Mart. A říkalo se, že obchod námořní pěchoty je ještě lepší. Proto se nabízelo, že nová spojená verze nepřišla o status společenské výlučnosti a v celách budou sedět jen vysoce postavení vězni. Ne násilníci opilci a drobní zlodějíčkové. Typickým obyvatelem by byl major, který se dostal do maléru. Takže k Leachové se možná donesla pravda. Věznice Dyeru se nacházela severozápadně od Pentagonu. Napříč přes hřbitov. Méně než osm kilometrů od hlavního stanu sto desáté jednotky. O hodně méně.

„Armáda a mariňáci společně na jedné základně?“ otázal se Reacher. „Jak to funguje?“

„Politici by udělali cokoli, aby ušetřili,“ opáčila Leachová.

„Mohla byste tam zavolat, že dorazím?“

„Vy se tam chcete vypravit? Hned teď?“

„Nemám v tuhle chvíli nic jiného na práci.“

„Máte auto?“

„Na dočasnou dobu,“ potvrdil Reacher.

Cesta do Dyeru trvala tichou předměstskou nocí jen necelých deset minut. Dostat se dovnitř do spojené základny trvalo o mnoho déle. Ke sloučení došlo necelé čtyři roky po 11. září a šetřilo se na všem, jen ne na bezpečnosti. Hlavní brána stála na jižní straně komplexu a skýtala úctyhodný pohled. Betonové protitankové zátarasy sváděly provoz do jednoho zužujícího se pruhu rozděleného třemi strážními budkami. Reacher měl na sobě obnošené civilní oblečení a nevlastnil vojenský průkaz. V podstatě nevlastnil vůbec žádný průkaz, jen pomačkaný, dávno propadlý americký cestovní pas. Seděl však ve vládním autě, což vzbuzovalo dobrý první dojem. A armáda používá počítače, které potvrdily, že je od poloviny večera v aktivní službě. A armáda má seržanty a Leachová rozjela vichřici telefonátů lavinu přátelských služeb. A v Dyeru také působí policie pro vyšetřování zločinů a k Reacherovu mírnému překvapení u ní stále pracovalo pár chlápků, kteří znali chlápky, kteří znali další chlápky, již si pamatovali jeho jméno. To všechno vedlo k tomu, že čtyřicet pět minut poté, co zabrzdil u brány, stál v přední kanceláři vězení, tváří v tvář kapitánovi vojenské policie.

Kapitán byl vážný snědý třicátník a výložka na bojové uniformě hlásala, že se jmenuje Weiss. Vypadal upřímně, slušně a dostatečně přátelsky, a tak Reacher přiznal: „Jedná se o osobní záležitost, kapitáne. Ani trochu oficiální. A právě v tuhle chvíli jsem patrně dost nebezpečný, tak byste měl postupovat s vrcholnou opatrností. Nedávejte tuhle návštěvu do záznamu. Nebo se se mnou vůbec nebavte.“

Weiss se otázel: „Jak moc nebezpečný?“

„Jak to vypadá, provedl jsem před šestnácti lety cosi, co se proti mně teď obrátilo a jde mi to po krku.“

„Co jste provedl?“

„Nepamatuju si. Někdo mi to ale určitě brzy připomene.“

„Počítač tvrdí, že vás právě povolali zpátky do služby.“

„To souhlasí.“

„O něčem takovém jsem ještě neslyšel.“

„Já také ne.“

„Nezní to moc dobře. Jako by se vás někdo snažil dostat zpátky do právního systému.“

Reacher přikývl. „Mám z toho stejný pocit. Připadám si, jako by mě úmyslně vytáhli z civilního života. Aby si mě mohli podat. Velice prostým způsobem. Neproběhl ani výslech.“

„Domníváte se, že to myslí vážně?“

„Jsem o tom v tuhle chvíli dost přesvědčený.“

„Co ode mne potřebujete?“

„Hledám majora Susan Turnerovou ze sto desáté jednotky vojenské policie.“

„Proč?“

„Jak už jsem řekl, mé důvody jsou osobní.“

„Souvisí s vaším problémem?“

„Ne. Ani v nejmenším.“

„Souhlasí, že jste také sloužil u sto desáté jednotky?“

„Dávno před tím, než se k ní major Turnerová vůbec přiblížila.“

„Takže se nesnažíte podkopat svědectví ani ovlivnit svědka?“

„V žádném případě. Tohle je úplně jiná záležitost.“

„A jste její kamarád?“

„Doufal jsem, že by se v to mohl náš vztah vyvinout. Nebo se tím směrem nevyvine, podle toho, jaká mi přijde, až se s ní setkám.“

„Vy jste se s ní ještě nesetkal?“

„Kde je?“

Weiss objasnil: „V cele. Od včerejška odpoledne.“

„Jak zní žaloba?“

„Prý vzala úplatek.“

„Od koho?“

„To nevím.“

„Za co?“

„Nevím.“

„Jak vysoký byl ten úplatek?“

„Jsem jenom žalářník,“ upozornil Weiss. „Víte, jak to chodí. Nedostává se mi podrobných informací.“

„Můžu s ní mluvit?“

„Už je po návštěvních hodinách.“

„Kolik hostů tady dneska v noci máte?“

„Pouze ji.“

„V tom případě nejste zavalení prací. A dohodli jsme se, že se tahle schůzka nedostane do záznamů. Takže se o ní nikdo nedozví.“

Weiss otevřel zelený pořadač se třemi kroužky. Poznámky, předpisy, zavedené rozkazy, některé vytištěné, některé psané ručně. Sdělil: „Jak se zdá, počítala s tím, že přijdete. Poslala prostřednictvím svého právníka žádost. Zmínila se o vás jménem.“

„Jakou žádost?“

„Je to spíš pokyn.“

„Co se v něm říká?“

„Nechce vás vidět.“

Reacher na to nic neřekl.

Weiss se zadíval na zelený pořadač a pravil: „Cituji. Na výslovnou žádost obžalované nesmí Jack Reacher, major Armády Spojených států ve výslužbě a bývalý velitel sto desáté jednotky, dostat povolení k návštěvě.“

SEDMÁ KAPITOLA

DOSTAT SE ZE SPOJENÉ ZÁKLADNY trvalo jen o malinko kratší dobu než proniknout dovnitř. Reacher musel u všech tří strážních budek předložit doklad a otevřít kufr, aby dokázal, že je to skutečně on a nic nekrade. Za posledním zátarasem se pak propletl stejnou cestou, kterou jezdil místní autobus. Brzy však zastavil u obrubníku. Všude kolem sebe měl spoustu nájezdů na dálnici. I-395 ubíhala na jihozápad. George Washington Memorial Parkway směřovala na severozápad. I-66 na západ. I-395 by ho dovedla na východ, kdyby se mu zachtělo. Všechny dálnice volně a rychle průjezdné. Přes obrovskou zemi. I-95 podél celého východního pobřeží, pět dnů vzdálená West Coast podél západního pobřeží a mezi nimi prázdné a opuštěné vnitrozemí. *Předtím tě nenašli. Nenajdou tě ani teď.*

*Opětovné propuštění z armády, tentokrát pro hrubý trestný čin.
Nechce vás vidět.*

Reacher se odlepil od obrubníku a rozjel se zpátky k motelu.

Oba chlápci v tričkách zmizeli. Patrně se zvedli a někam odvrávorali. Reacher zaparkoval jejich auto o dvě stě metrů dál u chodníku. Klíč nechal v zapalování a dvířka odemčená. Buď ho ukradne párek pankáčů, nebo si ho vyzvednou ti chlápci. Bylo mu to srdečně jedno.

Zbytek urazil pěšky a vstoupil do svého neutěšeného pokoje. Nemýlil se. Sprcha byla slabá a přiškrcená, ručníky tenké, mýdlo malé a šampon levný. Co nejlépe se ale umyl a lehl si do postele. Pod zády ho tlačila matrace připomínající pytel plný umělohmotných míčků a na hrudi ho studila vlhká pokrývka. Bez problémů však usnul. Budík v hlavě nastavil na sedmou, vydechl, nadechl se a upadl do hlubokého spánku.

Romeo zavolal opět Julii a oznámil: „Právě se pokusil spojit v Dyeru s Turnerovou. Samozřejmě se mu to nepodařilo.“

Julie usoudila: „Naši kluci ho museli minout v motelu.“

„Kvůli tomu si nemusíme dělat starosti.“

„Doufám, že máš pravdu.“

„Dobrou noc.“

„Ano. Tobě taky.“

Reacher se nevyspal do sedmi. V šest ho probudilo rázné zaklepaní na dveře. Znělo věcně. Ne výhrůžně. *Ťuk, ťuk, ťukoty ťuk*. Šest hodin ráno a někdo už měl dobrou náladu. Reacher vyklouzl z postele, vytáhl zpod matrace kalhoty a oblékl si je. V místnosti byla pěkná zima. Srážel se mu dech u úst. Topení zůstalo celou noc vypnuté.

Reacher přešel bosý přes lepkavý koberec a otevřel. Chystala se na něj znovu zaklepat ruka v rukavici a rychle se odtáhla. K ruce patřila paže, ke které patřilo tělo oblečené do vycházkové uniformy pokryté výložkami vojenské prokuratury. Právník.

Nebo spíš právnička.

Podle štítku na pravé straně blůzy jménem Sullivanová. Uniforma jí padla jako jiným právnickám kostým. V ruce, kterou neklepala, držela aktovku. Nic neřekla. Nebyla zrovna malá, ale ve výšce očí měla Reacherovu nahou hrud', se starou jizvou po kulce ráže .38, a ta ji očividně zaujala.

Reacher ji vybědl: „Ano?“

Za zády jí stálo auto, kterým přijela, tmavozelený sedan domácí výroby. Obloha byla stále černá.

Ujistila se: „Major Reacher?“

Bylo jí kolem pětatřiceti, měla krátké tmavé vlasy, ani vřelé, ani studené oči, a byla také major. Reacher se otázel: „Co pro vás můžu udělat?“

„To bych se měla zeptat já vás.“

„Byla jste mi přidělena, abyste mě zastupovala?“

„Za své hříchy.“

„Kvůli tomu odvolání, nebo té věci s Juanem Rodriguezem, nebo té věci s Candice Daytonovou?“

„Na to odvolání zapomeňte. Dostanete za měsíc pět minut před porotou, ale prohrajete. Tak to vždycky chodí.“

„Takže Rodriguez, nebo Daytonová?“

„Rodriguez,“ sdělila Sullivanová. „Musíme přejít rovnou k věci.“ Nepohnula se však. Sjela očima k Reacherovu pasu, kde měl další jizvu, tou dobou přes čtvrt století starou, velkou ohavnou bílou hvězdici protkanou hrubými stehy, protnutou ranou po noži, o něco čerstvější, ale také starou.

„Já vím,“ pravil Reacher. „Z estetického hlediska na mě není zrovna nejlepší pohled. Přesto můžete dál.“

Sullivanová odmítla. „Počkám radši v autě. Pohovoříme si u snídaně.“

„Kde?“

„Dva bloky dál je bistro.“

„Platíte?“

„Za sebe. Za vás ne.“

„O dva bloky dál? Mohla jste přinést kávu.“

„To jsem mohla, ale neudělala.“

„Jak to vypadá, jste opravdu velká pomoc. Dejte mi jedenáct minut.“

„Jedenáct?“

„Tak dlouho mi to po ránu trvá.“

„Většina lidí by řekla deset.“

„V tom případě jsou rychlejší než já, nebo méně přesní.“ Reacher zavřel dveře, přešel zpátky k posteli a svlékl si opět kalhoty. Vypadaly v pořádku. Položit je pod matraci je skoro stejně účinné jako žehlení. Reacher zamířil do koupelny a pustil sprchu. Vyčistil si zuby, vstoupil pod vlažný pramínek a použil zbytek mýdla a šamponu. Utřel se vlhkým ručníkem, oblékl se a vyšel na parkoviště. Přesně jedenáct minut. Byl otrokem zvyku.

Major Sullivanová otočila auto. Byl to ford, stejný model, jaký před mnoha dny provezl Reachera přes Missouri. Reacher otevřel dvířka spolujezdce a nastoupil. Sullivanová se napřímila v zádech, zařadila rychlost a vyjela z parkoviště, pomalu a opatrně. Sukně uniformy jí sahala po kolena. Měla na sobě tmavé nylonky a prosté šněrovací boty.

Reacher se jí zeptal: „Jak se jmenujete?“

Sullivanová opáčila: „Předpokládám, že umíte číst.“

„Myslel jsem křestním jménem.“

„To vás nemusí zajímat. Říkejte mi majore Sullivanová.“ Sullivanová to neřekla ani přátelsky, ani nepřátelsky. Což se dalo předpokládat. Uvolněný vztah nezapadal do programu. Armádní obhájci jsou pracovití, inteligentní a profesionální, ale vždycky stojí na straně armády.

Bistro se skutečně nacházelo o dva bloky dál, ale ty bloky byly dlouhé. Doleva, doprava a pak kostrbatá nákupní zóna podél další tříproudové silnice. Minuli železářství, lékárnu, rámování obrazů, obchod se zbraněmi a zubaře. Bistro stálo osamocené na konci nákupní zóny, na svém vlastním pozemku. Mělo bílou omítku a vnitřní vybavení, které Reacherovi prozradily, že majitelem je Řek a na jídelníčku bude milion položek. Takže restaurace, podle jeho názoru, ne bistro. Bistra jsou bídná, nuzná a prostá zařízení, bezohledná jako bojové pušky.

Vybrali si box v postranním křídle a servírka přinesla bez požádání kávu, čímž si podnik u Reachera trochu polepšil. Jídelní lístek byl zatavený v laminátu, měl několik stránek a zabíral skoro celý stůl. Reacher našel na straně dva palačinky a vajíčka a nepátral dál.

Sullivanová pravila: „Navrhuju přiznání viny. Budou požadovat pět let, já nabídnu jeden rok a dohodneme se na dvou. To přezijete. Dva roky vás nezabijí.“

Reacher se zeptal: „Kdo je Candice Daytonová?“

„To není můj případ. Promluví si o něm s vámi někdo jiný.“

„A kdo byl přesně Juan Rodriguez?“

„Člověk, kterého jste uhodil do hlavy a který zemřel na následky zranění.“

„Nepamatuju si na něj.“

„To není zrovna nejlepší, co byste mohl v takovém případě uvést. Znělo by to, jako byste do hlavy uhodil tolik lidí, že vám splývají. Mohl byste tím vyvolat další šetření. Někoho by třeba napadlo začít sepisovat seznam. A podle toho, co jsem slyšela, by to byl velice dlouhý seznam. Sto desátá jednotka si tenkrát nebrala servítky.“

„A bere si je nyní?“

„Situace se trochu zlepšila. Není ale ideální.“

„Podle vašeho názoru?“

„Z mé zkušenosti.“

„Víte něco o Susan Turnerové?“

„Znám jejího právníka.“

„A?“

„Vzala úplatek.“

„Víte to jistě?“

„Existuje tolik elektronických údajů, že by unesly bitevní loď. Především v deset hodin ráno otevřela bankovní účet na Kajmanských ostrovech, v jedenáct se na něm objevilo sto tisíc dolarů a ve dvanáct byla zatčena, více méně při činu. To mi přijde dost jednoznačné. A dost typické pro sto desátou jednotku.“

„To zní, jako byste neměla mou starou jednotku vůbec ráda. Což by mohl být problém. Protože mám právo na řádnou obhajobu. Šestý dodatek a tak podobně. Jste na tu práci vhodná osoba?“

„Jsem osoba, kterou jsou vám ochotni poskytnout, tak se s tím smířte.“

„Nemyslíte, že bych se měl alespoň podívat na důkazy, které proti mně máte? Nestojí to také náhodou v šestém dodatku?“

„Před šestnácti lety jste se neobtěžovali s papírováním.“

„Trochu jsme se ale snažili.“

„Já vím,“ opáčila Sullivanová. „Viděla jsem výsledky. Mimo jiné jste dělali denní přehledy. Mám jeden, ve kterém stojí, že jdete na pohovor s panem Rodriguezem. Pak mám propouštěcí zprávu z pohotovosti okresní nemocnice ze stejného dne, kde se píše mimo jiné o zranění hlavy.“

„A to je všechno? Kde je souvislost? Mohl po mém odchodu spadnout ze schodů. Mohl ho porazit nákladník.“

„Lékaři z pohotovosti si myslí, že by tam nějaká souvislost mohla být.“

„To je chabý důkaz,“ namítl Reacher. „Vlastně to vůbec žádný důkaz není. Na nic z toho si nepamatuju.“

„Pamatujete si ale na schody, ze kterých mohl pan Rodriguez po vašem pohovoru spadnout.“

„Spekulace,“ prohlásil Reacher. „Hypotéza. Řečnická figura. Stejně jako ten nákladník. Nemají nic v ruce.“

„Mají přísedné prohlášení,“ poopravila Sullivanová. „Učinil ho o něco později sám pan Rodriguez. Uvádí vás jako útočníka.“

OSMÁ KAPITOLA

SULLIVANOVÁ ODHODILA AKTOVKU na vinylovou lavici v boxu. Vytáhla tlustou složku a položila ji na stůl. „Hezké čtení,“ popřála. Hezké čtení to samozřejmě nebylo. Byl to dlouhý a špinavý záznam o dlouhém a špinavém vyšetřování dlouhého a špinavého zločinu. Hlavní příčina spočívala v operaci Pouštní štít z konce devadesátých let minulého století, v rámci hromadění sil na operaci Pouštní bouře v první fázi války v Perském zálivu poté, co irácký Saddám Husajn napadl svého souseda Kuvajt. Půl milionu mužů a žen ze svobodného světa se přes šest dlouhých měsíců shromažďovalo, aby nakopali Husajna do zadku, což nakonec trvalo sto hodin. Pak se těch půl milionu mužů a žen zase vrátilo domů.

Problém působilo postupné ubývání materiálu. Armáda potřebuje spoustu věcí. Šest měsíců se přivázely a šest měsíců odvážely. A přivážení se věnovala větší pozornost než odvozu. Odvoz byl chaotický a probíhal kus po kuse. Týkal se tuctu národností. Stručně řečeno, spousta věcí se ztratila. Což byla ostuda. Záznamy však musely souhlasit. Tak se nějaké věci odepsaly jako zničené nebo poškozené, některé byly prohlášeny za ztracené a účetnictví se uzavřelo.

Pak se však jisté položky začaly objevovat na ulicích amerických měst.

Sullivanová se zeptala: „Už se pamatujete?“

„Ano,“ potvrdil Reacher. Pamatoval si velice dobře. Byl to druh zločinu,

kvůli kterému založili sto desátou jednotku. Přenosné vojenské zbraně neskončí na ulici náhodou. Musí se ukrást, přesunout a prodat. Dělají to neznámí lidé, ale je známo, v jakých oblastech operují. V první řadě v oblasti logistiky. Výtečníci, kteří týdně přesouvají desítky tun s mlhavými nákladovými listy, vždycky najdou způsob, aby jedna dvě tuny zmizely, tu a tam, z legrace a pro zisk. Nebo stovky tun. Sto desátá jednotka dostala za úkol, aby zjistila kdo, jak, kde a kdy. Jednotka byla nová, musela si udělat jméno, a pustila se do onoho úkolu s plným nasazením. Reacher nad tím strávil stovky hodin a jeho tým ještě o mnoho hodin víc.

Reacher si postěžoval: „Pořád si ale nepamatuju na toho Juana Rodrigueze.“

Sullivanová poradila: „Podívejte se na poslední stránku.“

Reacher uposlechl a zjistil, že si na Juana Rodrigueze pamatuje velice přesně.

Ale ne jako na Juana Rodrigueze.

Sto desátá jednotka dostala spolehlivý tip na člena pouličního gangu v South Central Los Angeles, kterému se říkalo Pes, což byla zkratka přezdívky Velký pes, protože dotyčný byl údajně velký jak z hlediska postavení tak i stavby těla. DEA se o něj nezajímala, protože neválčil kvůli drogám. Informátor, který ten tip dal, jako všichni neutrálové tvrdil, že vydělává hromady peněz prodejem zbraní oběma stranám zároveň. Prý se za ním dá jít osobně. Chystá se prodat jedenáct beden armádních SAW. Slovo SAW v tomto případě neznamenal kovový nástroj s malými zuby na řezání dřeva. Pocházelo sice také z angličtiny, ale byla to zkratka pro Squad Automatic Weapons, což jsou hrůzostrašné, lehké kulomety s hrůzostrašnými schopnostmi a možnostmi.

Reacher se vypravil do South Central LA, procházel se po rozpálených prašných ulicích a kladl na správných místech správné otázky. V prostředí, které bylo jednoznačně vojenské, se tak vydával za neloajálního bačkoráka se zajímavým zbožím na prodej. Granáty, granátomety, velké množství protitankové munice, pistole Beretta. Zájemci byli opatrní, ale role nakonec zabrala. O dva dny později se sešel tvář v tvář se Psem, který byl skutečně velký, zejména na šířku. Musel vážit dobrých sto osmdesát kilo.

Poslední list ve složce bylo přísežné prohlášení nadepsané *Výpověď Juana Rodrigueze, alias Velký pes, alias Pes*. Reacherovo jméno se vyskytovalo na každém řádku a nechyběl ani dlouhý seznam zranění, včetně prasklé lebky, zlo-

mených žeber, poranění tkáně a pohmožděnin. Výpověď končila Rodrigue-zovým podpisem, svědecky potvrzeným jakýmsi právníkem z Ventura Boulevard v Studio City v Los Angeles a notářsky ověřeným někým úplně jiným.

Sullivanová se otázala: „Už jste si na něj vzpomněl?“

„Ten chlap v tom přísězném prohlášení lže,“ opáčil Reacher. „Nedotkl jsem se ho ani prstem.“

„Opravdu?“

„Proč bych to dělal? Nezajímal jsem se o něj. Potřeboval jsem jenom zjistit zdroj. Chtěl jsem zjistit jméno chlapa, od kterého zbraně kupoval.“

„Neděsila vás představa zbraní SAW v ulicích LA?“

„To byl problém losangeleského policejního oddělení, ne můj.“

„Zjistil jste to jméno?“

„Ano.“

„Jak?“

„Položil jsem otázku a dostalo se mi odpovědi.“

„Takhle jednoduše?“

„Víceméně.“

„Co to znamená?“

„Byl jsem dobrý vyšetřovatel. Vyvolal jsem v něm dojem, že vím víc, než jsem skutečně věděl. Nebyl moc chytrý. Překvapuje mě, že měl vůbec mozek, který šlo zranit.“

„Tak jak vysvětlíte tu lékařskou zprávu z nemocnice?“

„Musím ji vysvětlovat? Takoví chlapi se stýkají s nejrůznějšími nechutnými týpkami. Třeba vzal den předtím někoho na hůl. Neobchodoval v moc civilizovaném prostředí.“

„Takže tohle je vaše obhajoba? Udělal to nějaký jiný frajer?“

„Kdybych to udělal já, nezvládl by cestu do nemocnice. Byla to beznadějná bečka sádla.“

„Nemůžu předstoupit před žalobce s objasněním *udělal to jiný frajer*. Nemůžu uvést, že důkazem je skutečnost, že kdybyste to udělal vy, určitě byste ho zabil a nezpůsobil byste mu jenom smrtelná zranění.“

„Budete muset.“

„Ne, nebudu muset. Dávejte dobrý pozor, Reachere. Tohle není žádná legrace. Můžu dosáhnout oboustranně výhodné dohody, ale musíte se téhle záležitosti postavit čelem. Musíte se přiznat a prokázat trochu kajícínosti.“

„Jsem jiného názoru.“

„Dávám vám nejlepší radu.“

„Můžu dostat nového právníka?“

„Ne,“ odmítla Sullivanová. „To nemůžete.“

Zbytek snídaně dojedli mlčky. Reacher by se nejradši přesunul k jinému stolu, ale neudělal to, protože se obával, že by to působilo malicherně. Rozdělili se o účet, zaplatili a vyšli k autu, kde Sullivanová oznámila: „Mám ještě něco jiného na práci. Můžete se vrátit pěšky. Nebo jet autobusem.“

Nastoupila do auta a odjela. Reacher zůstal odkázaný sám na sebe, na parkovišti restaurace. Po tříproudové silnici, kterou měl před sebou, jezdil místní autobus. Třicet metrů nalevo byla zastávka s lavičkou. Čekali na ní dva lidé. Dva muži. Mexičani, oba o hodně hubenější než Velký pes. Patrně poctiví občané na cestě za zahradnickou práci na hřbitově nebo za domovníckou práci v Alexandrii nebo v samotném Washingtonu.

Padesát metrů napravo byla další zastávka. S další lavičkou. Na bližší straně ulice, ne na opačné. Směrem na sever, ne na jih. Směrem ven z města, ne do centra. Do McLeanu a pak možná do Restonu. A potom nejspíš do Leesburgu a až do Winchesteru. Odkud bude odjíždět víc autobusů, větších autobusů, přes Apalačské hory do Západní Virginie, do Ohia a do Indiany. A dál a dál. Pryč od Washingtonu.

Předtím tě nenašli. Nenajdou tě ani teď.

Opětovné propuštění z armády, tentokrát pro hrubý trestný čin.

Nechce vás vidět.

Reacher čekal. Byla zima. Panoval plynulý provoz. Po ulici jezdila osobní auta a nákladáky. Všech modelů, všech značek, všech barev. Pak se v dále nalevo vynořil autobus. Směrem na sever, ne na jih. Směrem ven z města, ne do centra. Zastávku měl Reacher padesát metrů napravo. Čekal. Autobus byla jenom přestavěná dodávka. Místní doprava, ne dálková. Komunální služba za dotované jízdné. Autobus se pomalu s hrkáním blížil.

Reacher ho nechal projet. Autobus ho minul a pokračoval lhostejně dál.

Reacher se vrátil pěšky k hlavnímu stanu sto desáté jednotky. Celkem tři kilometry, celkem třicet minut. Prošel kolem motelu. Auto s promáčkнутými dveřmi zmizelo od chodníku. Buď ho někdo vyzvedl, nebo ukradl.

Za pět minut osm ráno vstoupil Reacher do staré kamenné budovy a setkal se s dalším právníkem, který mu prozradil, kdo je Candice Daytonová a proč je nešťastná.

DEVÁTÁ KAPITOLA

DO BUDKY SE VRÁTIL STRÁŽNÝ, se kterým se Reacher seznámil předchozí odpoledne. Denní směna. Kývl přes bránu na pozdrav a Reacher zamířil ke krátkému schodišti a čerstvě natřeným dveřím. Humvee stálo pořád na parkovišti. Stejně jako červené dvousedadlové autíčko. Auto s promáčknutými dveřmi chybělo.

Na recepci ve vestibulu měl službu nový seržant. Patrně mu končila noční směna. Byl to běloch, o něco odměřenější než ke konci Leachová. Ne vyloženě nepřátelský, ale tichý a nepatrně nesouhlasný, jako mírnější verze chlápku v tričkách z minulého večera: *Uvrhl jste hanbu na celou jednotku.* Oznámil: „Podplukovník Morgan požaduje, abyste se okamžitě ohlásil v místnosti 207.“

Reacher odvětil: „Jak moc okamžitě?“

Seržant sdělil: „Okamžitě, pane.“

„Děkuju, seržante,“ řekl Reacher. Kancelář 207 se nacházela v prvním patře, čtvrtá nalevo, vedle jeho vlastní. Nebo vedle kanceláře Susan Turnerové nebo v současné době Morganovy. Kdysi dávno patřila Karle Dixonové, Reacherově přebornici přes čísla. Jeho expertce na finance. Mnohokrát se osvědčila v těch nejhorších časech. V devadesáti devíti případech ze sta dochází ke zločinům z lásky, nenávisti nebo kvůli penězům, a navzdory tomu, co tvrdí bible, jsou peníze nejčastější příčinou.

Dixonová měla cenu zlata a Reacher poutaly ke kanceláři 207 příjemné vzpomínky.

Vystoupal po schodech, prošel chodbou a minul svou starou kancelář. Vedle dveří stále visela tabulka: *Maj. S. R. Turnerová, velící důstojník*. V hlavě mu zazněl hlas kapitána Weisse a majora Sullivanové: *Vzala úplatek*. Možná existuje nevinné vysvětlení. Možná umřel vzdálený strýc a zanechal jí akcie v uranovém dole. Ten důl je možná v zahraničí. Tím by se vysvětlil převod do daňového ráje. Důl je třeba v Austrálii. V Austrálii se těží hodně uranu. A zlato, uhlí a železná ruda. Nebo někde v Africe. Reacher zalitoval, že nemá po ruce Karlu Dixonovou. Té vždycky stačilo podívat se na papír a hned jí bylo všechno jasné.

Do dveří 207 vstoupil bez zaklepání. Neviděl důvod, proč by měl klepat. Kromě Morgana byl patrně nejvyšší šarží v budově. A šarže je šarže, i za těch nejpodivnějších okolností. Tak vešel rovnou dovnitř.

Místnost zela prázdnotou. A už to nebyla kancelář. Přeměnili ji na cosi jako konferenční sál. Psací stůl nahradila velká kulatá deska se šesti židlemi. Uprostřed trůnil černý pavouk, nejspíš kombinace mikrofónů a reproduktorů pro volání s nepřítomnými účastníky. U stěny stál plochý pult, patrně na kávu a sendviče pro návštěvníky. Svítidlo se nezměnilo. Ve skleněné míse však svítila nová úsporná žárovka, slabě a nazelenale.

Reacher přistoupil k oknu a pohlédl ven. Moc toho neviděl. Budova neměla na téhle straně parkoviště. Byla tam jen velká popelnice a hromada vyhozeného nábytku. Židle k psacím stolům a kartotéky. Polstrování se nafouklo vlhkem a kartotéky už stačily zrezivět. Vzadu se tyčila kamenná stěna a za ní se otvíral poměrně slušný výhled na hřbitov a řeku. V dálce se nejasně rýsoval zamlžený Washington Monument. Za ním svítilo nízko na obloze vodnaté slunce.

Otevřely se dveře a Reacher se otočil. Čekal Morgana, ale nebyl to Morgan. Ve dveřích se zjevilo dějá vu. V úhledné vycházkové uniformě a s výložkami vojenské prokuratury. Právnička. Podle jmenovky Edmondsová. Trochu se podobala Sullivanové. Tmavá, nakrátko ostríhaná, velice profesionální, v sukni, nylonkách a prostých černých botách. Ale mladší než Sullivanová. A ne tak vysoko postavená. Byla pouze kapitán. A měla levnější aktovku.

Otázala se: „Major Reacher?“

Reacher odvětil: „Dobré ráno, kapitáne.“

Právnička se představila: „Jsem Tracy Edmondsová. Pracuji na velitelství lidských zdrojů.“

Což bylo velitelství, kterému se za starých časů říkalo v normální angličtině personální. Reacher proto v první chvíli napadlo, že přišla, aby s ním probrala úřední papíry. Plat, bankovní údaje a všechno ostatní. Pak mu však došlo, že kvůli něčemu takovému by za ním neposlali právníčku. S podobným úkolem by se krásně vypořádal obyčejný úředník. Takže patrně přišla kvůli Candice Daytonové. Neměla ale moc vysokou hodnotu, bez požádání sdělila své křestní jméno a tvářila se otevřeně, přátelsky a starostlivě, což naznačovalo, že Candice Daytonová není tak závažný problém jako Velký pes.

Reacher se zeptal: „Víte něco o Susan Turnerové?“

„O kom?“

„Právě jste minula její kancelář.“

„Vím jenom to, co se ke mně doneslo.“

„A co se k vám doneslo?“

„Vzala úplatek.“

„Za co?“

„To je, myslím, důvěrné.“

„Nemůže to být důvěrné. Zavřeli ji ještě před přelíčením. Takže v zápisích musí být uvedený pravděpodobný důvod. Nebo jste se za dobu mé nepřítomnosti přestali řídit civilizovanou právní vědou?“

„Prý pozdržela o den předání klíčových informací. Nikdo nechápal proč. Teď už je to jasné.“

„Předání jakých informací?“

„Zatkla pěchotního kapitána z Fort Hood. Údajně se jedná o špionážní případ. Kapitán prozradil jméno své kontaktní osoby cizího původu. Major Turnerová si nechala to jméno den pro sebe a kontaktní osoba stačila uniknout.“

„Kdy přesně k tomu došlo?“

„Před zhruba čtyřmi týdny.“

„Zatkli ji ale teprve předevčírem.“

„V den, kdy jí zaplatila ta kontaktní osoba cizího původu. Což byl důkaz, na který čekali. Bez něho by se ta prodleva dala vysvětlit jako neschopnost, ne jako trestný čin.“

„Zažádala o předběžná ochranná opatření?“

„Myslím, že ne.“

„Kdo je její právník?“

„Plukovník Moorcroft. Z Charlottesville.“

„Z té školy vojenské prokuratury?“

Edmondsová přikývla. „Učí obhajobu v trestních věcech.“

„To za ní jezdí z takové dálky?“

„Ne, mám pocit, že se ubytoval v Dyeru.“

Což znamenalo, že se ubytoval v prostorách pro hostující důstojníky na spojené základně Dyer-Helsington House. Ne zrovna v Ritzu, ale úrovní ubytování k němu základna neměla daleko. Rozhodně byla mnohem lepší než ušmudlaný motel u tříproudové silnice kilometr a půl od Rock Creeku.

Edmondsová odtáhla pro Reachera jednu ze židlí, pak jednu pro sebe a sedla si ke konferenčnímu stolu. Prohlásila: „Candice Daytonová.“

Reacher se také posadil a sdělil: „Nevím, kdo to je.“

„Obávám se, majore, že popíráním ničeho nedosáhnete. To nikdy nefunguje.“

„Nemůžu se tvářit, že znám někoho, na koho si nevzpomínám.“

„Vrháte tím na sebe špatné světlo. Vytváříte stereotyp odmítání. Obojí se nakonec obrátí proti vám.“

„Kdo to je?“

Edmondsová zvedla ze stolu aktovku a otevřela ji. Vytáhla složku. Ujistila se: „Souhlasí, že jste byl několikrát nasazený v Koreji?“

„Mnohokrát.“

„Včetně jedné příležitosti, kdy jste krátce spolupracoval s padesátou pátou jednotkou vojenské policie?“

„Když to říkáte.“

„Ano, přesně to říkám. Stojí to tady černé na bílém. Bylo to hodně ke konci vaší kariéry. Skoro poslední stanoviště, kde jste působil. Byl jste umístěn v Camp Red Cloud. Což je mezi Soulem a demilitarizovanou zónou.“

„Vím, kde to je.“

„Candice Daytonová byla americká občanka a tou dobou pobývala přechodně v Soulu.“

„Civilistka?“

„Ano. Už se na ni pamatujete?“

„Ne.“

„Měli jste krátký milostný románek.“

„Kdo?“

„Vy s paní Daytonovou, samozřejmě.“

„Nepamatuju si na ni.“

„Jste ženatý?“

„Ne.“

„Byl jste někdy ženatý?“

„Ne.“

„Měl jste hodně známostí?“

„To je velice osobní otázka.“

„Jsem vaše právnička. Měl jste hodně známostí?“

„Co nejvíc jsem stihnul. Ženám se nevyhýbám. Řekl bych, že je to u mě biologicky podmíněné.“

„Měl jste tedy tolik žen, že se na všechny nepamatujete?“

„Na pár se snažím zapomenout.“

„Spadá do té kategorie i paní Daytonová?“

„Nespadá. Kdybych se na ni snažil zapomenout, znamenalo by to, že si na ni pamatuju. Chápete? A na nikoho takového si nepamatuju.“

„Našlo by se i víc žen, na které si nepamatujete?“

„Jak to mám vědět?“

„Vidíte, přesně to jsem myslela, když jsem mluvila o zavedení stereotypu. Ten vám jediné uškodí u soudu.“

„U jakého soudu?“

„Candice Daytonová odjela ze Soulu brzy po vás a vrátila se do Los Angeles, odkud pochází. Byla ráda, že je doma. Sehnala zaměstnání a pár let se jí poměrně dařilo. Brzy se jí narodila dcera, která prospívala a pak si vedla dobře ve škole. Paní Daytonová povýšila a koupila si větší dům. Všechno podle představ. Pak ale vypukla ekonomická krize, paní Daytonová přišla o práci a pak i o dům. V současné době bydlí s dcerou v autě a hledá finanční pomoc, na kterou má nárok.“

„Co s tím mám společného?“

„Otěhotněla v Koreji, majore. Její dcera je vaše.“

DESÁTÁ KAPITOLA

EDMONDSOVÁ PROLISTOVALA SLOŽKU. Obracela jemnými prsty stránku po stránce. Oznámila: „Armáda zastává politiku pasivního přístupu. Nevysíláme pátrací jednotky. Jenom si zapíšeme jméno otce. Většinou se nic nestane. Pokud k nám ovšem otec sám nepřijde, jako jste to udělal vy. V tom případě je naší povinností jednat. Takže budete muset uvést před soudem v Los Angeles vaše současné postavení a místo bydliště.“

Edmondsová našla stránku, kterou hledala. Vytáhla ji ze složky. Posunula ji přes konferenční stůl. Oznámila: „Jako vaše právnička bych samozřejmě navrhovala test otcovství. Budete za něj muset zaplatit, ale bylo by vrcholně nerozumné pokračovat v dalších krocích, aniž byste ho měl v ruce.“

Reacher sebral nabízený list papíru. Byla to naprosto čerstvá kopie přísežného prohlášení. Velice podobného prohlášení Velkého psa. Podpisy, právníci, pečeti, razítka, vše vyřízeno v kanceláři v severním Hollywoodu. Jeho jméno stálo na každém řádku. Bylo tam uvedeno, odkdy dokdy působil u padesáté páté jednotky. Včetně ostatních časových údajů a společenských aktivit. Candice Daytonová si musela vést velice podrobný deník. Nechybělo ani datum narození dítěte. Holčička se narodila přesně devět měsíců poté, co měl odslouženou polovinu v Red Cloud. Dostala jméno Samantha. Patrně se jí říkalo Sam. Teď jí bude čtrnáct. Brzy už patnáct.

Edmondsová posunula přes stůl druhý list papíru. Novou jasnou fotoko-

píi rodného listu. Sděčila: „Neuvedla vaše jméno. Myslím, že zpočátku jí to tak vyhovovalo. Teď na ni však dolehly těžké časy.“

Reacher nic neřekl.

Edmondsová dodala: „Neznám vaši současnou finanční situaci. Ale na dceru budete muset platit něco přes tři roky. Možná o něco déle, jestli se rozhodne studovat. Tipuju, že soud se s vámi spojí tak za měsíc, a můžete se s nimi dohodnout.“

Reacher opáčil: „Nepamatuju si na ni.“

„Radím vám, abyste tohle neopakoval moc často. Tyhle záležitosti mají tendenci vyvolávat negativní emoce a bylo by dobré, kdybyste paní Daytonovou zbytečně nedráždil. Naopak bych vám doporučovala, abyste se s ní sám spojil. Co nejdříve. Prokázal byste tím dobrou vůli.“

Edmondsová si vzala zpátky přísežné prohlášení a rodný list. Uložila je na původní místo do složky. Zastrčila složku do aktovky a zavřela ji. Prohlásila: „Jak, majore, víte, jednotný zákoník vojenské justice se na cizoložství stále dívá jako na trestný čin. Hlavně v případě, když má dotyčný přístup k tajným informacím. Protože hrozí vysoké riziko prozrazení. Zejména pokud je ve hře civilistka. Pokud se však budete chovat vůči paní Daytonové dostatečně rozumně, myslím, že bych mohla prokurátora přesvědčit, aby na tenhle aspekt zapomněl. Musíte se ale na paní Daytonovou obrátit s nabídkou. Jak už jsem říkala. Co nejdříve. To by se mohlo setkat s úspěchem. Alespoň v očích prokurátora.“

Reacher nic neřekl.

Edmondsová pokračovala: „Došlo k tomu koneckonců před mnoha lety. A podle všeho neutrpěla škodu národní bezpečnost. Pokud ovšem nebude na překážku ta druhá záležitost. Ta záležitost s panem Rodriguezem. Možná proti vám budou chtít použít všechno, co se jim podaří najít, a v tom případě vám nebudu moci pomoci.“

Reacher nic neřekl.

Edmondsová se zvedla od stolu a oznámila: „Zůstanu s vámi ve styku, majore. Dejte mi vědět, kdybyste něco potřeboval.“

Vyšla z místnosti a zavřela za sebou dveře. Reacher naslouchal, jak cvaká podpatky po linoleu. Pak se rozhostilo naprosté ticho.

Otcovství je jedna z nejběžnějších mužských zkušeností v lidské historii. Ale Reacher ji vždycky považoval za nepravděpodobnou. Za čistě teoretic-

kou. Jako možnost získat Nobelovu cenu, hrát v Světové sérii nebo umět zpívat. V podstatě ne za zcela vyloučenou, ale nedomníval se, že by ho někdy potkala. Byl to osud určený pro jiné lidi, ne pro něho. Znal otce, počínaje jeho vlastním, znal dědečky a otce svých kamarádů z mládí a pak se oženilo pár jeho vlastních přátel a začali zakládat rodiny. Stát se otcem mu připadalo nesmírně snadné a zároveň nekonečně komplikované. Jednoduché na povrchu. Pod povrchem příliš složité, než aby si s tím lámal hlavu. Tak usoudil, že je to situace, která se odvíjí den po dni. Doufáte v nejlepší a vždycky kladete jednu nohu před druhou. V dětství mu vždycky připadalo, že otec je hlavou rodiny. Při pohledu zpátky však viděl, že se učil za pochodu.

Samantha Daytonová.

Sam.

Čtrnáctiletá.

Víc na ni Reacher nestihl myslet. Ne v tu chvíli. Protože se otevřely dveře a vstoupil Morgan, stále ve své bojové uniformě, stále s brýlemi na nose, stále upravený, vyparáděný a jako podle příručky. Oznámil: „Dávám vám pro dnešek volno, majore. Dostavte se zítra do osmi hodin ráno.“

Trest v podobě nudy. Celý den nic na práci. Ne neobvyklá taktika. Reacher neodpověděl. Jen zůstal sedět a díval se do dálky. Špatné chování nebo drobná neposlušnost nemohly zhoršit situaci, ve které se ocitl. Ne v onom bodě. Ale Morgan zůstal na oplátku stát, blbý jako pučtok, a držel dveře, tak Reacherovi nakonec nezbylo nic jiného než vstát a vypočodovat z místnosti. Prošel pomalu chodbou a počkal, dokud za sebou Morgan nezabouchne dveře své kanceláře.

Pak se zastavil a otočil.

Vrátil se dozadu do chodby a zadíval se na kancelář nalevo. Místnost 209. Kdysi dávno na začátku kancelář Calvina Franze. Dobrého přítele, teď mrtvého. Reacher otevřel dveře, strčil dovnitř hlavu a spatřil dva muže, které neznal. Poddůstojníky, ale ne ty z motelu z předešlého večera. Ne ty dva v tričkách. Seděli zády k sobě u psacích stolů a pracovali usilovně na počítačích. Vzhledli od obrazovek.

„Pokračujte,“ vyzval je Reacher.

Zacouval a zkusil protější dveře. Místnost 210, kdysi doupě Davida O'Donnella. O'Donnell byl, pokud věděl, stále naživu. Reacher zaslechl, že

dělá soukromého detektiva ve Washingtonu. Ne moc daleko. Nakoukl do dveří a uviděl ženu u psacího stolu. Měla na sobě bojovou uniformu s výložkami nadporučíka. Zvedla hlavu.

„Promiňte,“ omluvil se Reacher.

Místnost 208 patřila Tonymu Swanovi. Dalšímu dobrému kamarádovi, také mrtvému. Reacher otevřel dveře a podíval se dovnitř. Nikde nikdo. Ale byla to kancelář jen pro jednoho člověka a ten člověk byla žena. Na parapetu pod oknem ležel klobouk od ženské uniformy a na psacím stole ciferníkem dolů malé rozepnuté hodinky.

Kancelář 207 už Reacher navštívil. Kdysi doménu Karly Dixonové a nyní území nikoho. Konferenční místnost. Dixonová, pokud věděl, byla stále naživu. Když o ní slyšel naposledy, pracovala v New Yorku. Jako soudní znalkyně v oboru účetnictví, takže měla spoustu práce.

V kanceláři 206 sídlila dřív Frances Neagleyová. Přímo naproti Reacherovi, protože toho pro něj nejvíc dělala. Nejlepší seržantka, jakou kdy měl. Stále naživu a majetná, pokud se nemýlil, zaměstnaná v Chicagu. Reacher nakoukl dovnitř a spatřil poručíka, který ho odvezl předchozí večer do motelu. Prvním autem, které řídil svobodník. Poručík seděl u psacího stolu a telefonoval. Vzhlédl. Reacher zavrtěl hlavou a vyšel pozadu z místnosti.

Kancelář 204 patřila Stanu Lowreymu. Drsnému muži a dobrému vyšetřovateli. Odešel brzy, jediný z celé původní jednotky, který byl natolik chytrý, aby vyvázl bez šrámu. Přestěhoval se do Montany, kde choval ovce a stloukal máslo. Nikdo nechápal proč. Byl jediným černochem v širším okolí a neměl nejmenší ponětí o hospodaření. Žil prý ale šťastně. Dokud ho nesrazil nákladák. V jeho kanceláři seděl kapitán ve vycházkové uniformě Prcek, který měl za chvíli vypovídat před soudem. Jinak se ty jeho parádní hadry nedaly vysvětlit. Reacher pravil: „Promiňte,“ a odporoučel se.

Do místnosti 203 se dříve zamykaly důkazy a stále sloužila starému účelu. Stejně jako místnost 201, kde se skladovaly šanony, a místnost 202 pro úředníky. Reacher v ní narazil na seržanta, poměrně starého a šedého, patrně rok za rokem bojujícího, aby ho nepropustili do zálohy. Reacher kývl na pozdrav, vycouval a sešel do přízemí.

Noční služba s kyselým obličejem už odešla a na její místo na recepci nastoupila Leachová. Chodba za ní vedla ke kancelářím v přízemí, od čísla 101 až po číslo 110. Reacher do všech nahlédl. V kancelářích 109 a 110 dřív sídlili Jorge Sanchez a Manuel Orozco a nyní patřily podobným chlápům

z mladší generace. V místnostech 101 až 108 neobjevil nikoho zajímavého, až na místnost 103, což bylo stanoviště službu konajícího důstojníka. Seděl v ní dobře vypadající kapitán, kterému táhlo na třicítku. Před sebou měl stůl dvakrát větší než ostatní, celý pokrytý telefony, poznámkovými bloky, formuláři na zaznamenávání vzkazů a zápisníkem s tolika popsánými stránkami otočenými dozadu, že připomínal obrovský natupírovaný účes padesátých let dvacátého století. Na otevřené stránce se černaly hněvivé čmáranice. Reacher zaujaly vystínované krabice, malůvky a neprůchodná spirálová bludiště. Ten chlap očividně trávil spoustu času na telefonu, často čekal, až ho přepojí, často čekal, až se ozve volaný, a většinou se nudil. Když promluvil, poznal Reacher okamžitě jeho jižanský přízvuk. Mnohokrát s ním mluvil z Jižní Dakoty. Kapitán ho přepojoval k Susan Turnerové.

Reacher se ho zeptal: „Pracuje tady ještě nějaký jiný personál?“

Kapitán zavrtěl hlavou. „Tohle je všechno. Nemůžeme vám nabídnout víc, než vidíte. Máme lidi všude po Spojených státech a v zámoří, ale nikoho jiného v tomhle vojenském okrese.“

„Kolik jich máte v Afghánistánu?“

„Dva.“

„Co tam dělají?“

„Nemůžu vám sdělit podrobnosti.“

„Nebezpečné nasazení?“

„Existují nějaká jiná? V Afghánistánu?“

Cosí v kapitánově hlase.

Reacher se zeptal: „Jsou v pořádku?“

„Včera vynechali kontrolní rádiové hlášení.“

„Je to neobvyklé?“

„Ještě k tomu nikdy nedošlo.“

„Víte, jaké je jejich poslání?“

„Nemůžu vám to prozradit.“

„Nežádám vás, abyste mi ho prozradil. Ptám se vás, jestli o něm víte. Jinými slovy, jak moc je to poslání tajné.“

Kapitán se na okamžik zarazil a odpověděl: „Ne, nevím, jaké je jejich poslání. Vím jediné to, že trčí někde v Zapaďákově a nehlásí se.“

Reacher opáčil: „Děkuju, kapitáne.“ A s tím zamířil zpátky k recepci, kde se zeptal Leachové na vozový park. Leachová zaváhala a Reacher objasnil: „Dostal jsem dneska volno. Podplukovník Morgan nenařídil, že musím

sedět v rohu. Patrně se jedná o opomenutí, ale mám právo vykládat si jeho rozkazy, jak nejvíc se mi líbí.“

Leachová se otázala: „Kam máte namířeno?“

„Do Fort Dyer,“ sdělil Reacher. „Chci si popovídat s plukovníkem Moorcroftem.“

„S právníkem majora Turnerové?“

Reacher přikývl. „A Dyer je rozhodně necelých deset kilometrů daleko. Nenapomůžete při páchání závažného zločinu.“

Leachová se na okamžik zamyslela a pak otevřela zásuvku a vytáhla špičatý klíč. Sdělila: „Je to starý modrý chevy. Sedan. Potřebuju ho vrátit do večera. Nemůžu připustit, abyste si ho nechal přes noc.“

„Komu patří ten červený sporták na parkovišti?“

Leachová odpověděla: „To je auto majora Turnerové.“

„Znáte ty kluky v Afghánistánu?“

Leachová přikývla. „Jsou to moji kamarádi.“

„Jsou dobří?“

„Ti nejlepší.“